

Arrest

nr. 239 363 van 3 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 juni 2019 België is binnengekomen, diende op 11 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 13 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/06/2019
Overdracht CGVS: 23/09/2019*

U had op 7 november 2019, van 09.04 uur tot 12.05 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Galjecel-clan (clanfamilie Hawiye) te behoren. U bent soennitisch moslim. U bent op 25 oktober 1995 geboren in El Ali, district Beledweyne, provincie Hiiraan, waar u tot uw zesde woonde. Nadien verhuisde u naar de wijk Dharkenley in Mogadishu, waar u tot uw vertrek uit Somalië met uw ouders, broers en zussen woonde. U behaalde in 2014 een diploma Bachelor of Arts in Social Science aan de Universiteit van Somalië. U werkte vervolgens van mei tot december 2016 bij de Amerikaanse ngo Chemonics. Van september 2018 tot maart 2019 werkte u als assistent van de directeur Admin & Finance bij het Somalisch ministerie van publieke werken, rehabilitatie en huisvesting.

Op 25 maart 2019 werd u opgebeld door mannen van Al-Shabaab die u informeerden dat u, omwille van uw werk bij de overheid, ter dood was veroordeeld. Een dag later belden ze u opnieuw, beschreven ze wat u aanhad en stelden ze dat ze u makkelijk zouden kunnen vermoorden en dat ze dat ook zouden doen. Op 29 maart kwamen twee mannen van Al-Shabaab uw huis binnen en doodden ze uw tweelingzus F., denkende dat ze u hadden gedood. Hierna dook u onder in het huis van uw tante in de wijk Wadajir. Drie dagen later belden de mannen naar uw vader om te zeggen dat ze wisten dat ze u niet hadden gedood en dat hij moest zeggen waar u zich bevond. Indien hij dit niet zou vertellen zouden ze hem doden. U werd hierop voor uw veiligheid naar hotel Al Furad in het district Hodan gebracht. Toen u daar verbleef, werd op 7 april uw vader vermoord door leden van Al-Shabaab. Hierop besloot uw oom u het land uit te sturen.

U verliet Somalië vanuit Mogadishu op 5 mei 2019 en reisde op legale wijze met het vliegtuig naar Turkije. U reisde op illegale wijze verder via Griekenland en een onbekend land om op 4 juni in België aan te komen.

Op 6 juni 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door Al-Shabaab omwille van uw werk bij de overheid.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een attest van uw besnijdenis, uw geboortecertificaat, de overlijdensakte van uw vader, uw diploma van de universiteit, een transcript van uw opleiding aan de universiteit, twee Intern Agreements van de organisatie Chemonics, een arbeidscontract van het Somalisch ministerie van Openbare werken en uw werk-ID van het ministerie van Openbare werken.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. U maakt de elementen die volgens u aan de basis van uw nood aan bescherming zouden liggen immers niet aannemelijk.

In concreto maakt u uw profiel van werknemer bij het Somalisch ministerie van Openbare werken niet aannemelijk.

In de eerste plaats legt u foutieve verklaringen af over wie er tijdens uw werk bij het ministerie, van september 2018 tot maart 2019, de bevoegde minister was. Wanneer u gevraagd wordt wie de minister was, antwoordt u dat het Abdi Aden Hosow was. U wordt vervolgens gevraagd of deze persoon de hele periode dat u er werkte minister was en u antwoordt hier bevestigend op (CGVS, p. 9-10). Uit de informatie

die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt echter dat tot en met 16 december 2018 Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey minister was. Een dag nadien werd Abdi Aden Hosow als zijn opvolger aangeduid. Gedurende meer dan de helft van de periode dat u op het ministerie werkte, was er dus een andere bevoegde minister dan degene die u aangeeft. U wordt vervolgens gevraagd of de naam Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey u iets zegt. U reageert hier bevestigend op en wanneer u gevraagd wordt wie het dan is, antwoordt u dat het de voormalige minister, de minister voor deze is. Vervolgens wordt u gevraagd wanneer hij minister was en antwoordt u: "In eerste instantie had het ministerie een minister, die is doodgegaan, dan was er iemand en hij was de derde minister". Opnieuw wordt u de vraag gesteld wanneer Abdifatah Gesey minister was en u stelt dat u denkt dat dit in de periode 2015-2016 was. U wordt vervolgens geconfronteerd met de informatie dat hij tot december 2018 minister was en dat u dus van september tot in december 2018 onder hem als minister hebt gewerkt. Vervolgens wordt u de kans geboden uit te leggen waarom u dit niet weet. Hierop antwoordt u dat 2016 in die tijd was dat de andere minister kwam en dat hij niet meer functioneerde als minister en dat u ook kwam. Nogmaals bevestiging gevraagd dat u nooit onder hem hebt gewerkt reageert u door te zeggen dat u was gestart in september (CGVS, p. 17-18).

U wordt even later gewezen op uw plicht de waarheid te vertellen. Indien u namelijk over uw werk op het ministerie niet de waarheid vertelt, kunnen uw problemen die daaruit voortvloeien, niet aannemelijk worden bevonden. Er wordt u vervolgens nogmaals de kans geboden uit te leggen waarom u niet weet dat u onder die persoon werkte van september tot in december. Hierop stelt u het volgende: "Kan goed zijn dat de tijd van de overgang, dat de ene minister. Ik begon te werken in september 2016." Hierop wordt u attent gemaakt op het feit dat u altijd hebt beweerd in september 2018 op het ministerie te zijn begonnen. Vervolgens antwoordt u dat 2016 de tijd is dat Abdifatah gestopt is als minister en dat u bent begonnen in september 2018. Vervolgens wordt u gevraagd wie er dan minister was toen u startte en antwoordt u dat het Abdi Aden Hosow was (CGVS, p. 18-19). Het is niet aannemelijk dat u niet weet wie tijdens uw werk op het ministerie de bevoegde minister was. Dit is wel degelijk informatie die verwacht kan worden van een universitair geschoold medewerker van een ministerie. Bovendien bent u wel duidelijk op de hoogte van het feit dat Abdi Aden Hosow in deze periode minister was zodat mag verwacht worden dat u zou weten dat deze zijn functie opnam nadat u reeds enige tijd aan het werk was. Verder bent u vertrouwd met de naam Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey en weet u zelfs dat hij minister van Openbare Werken is geweest.

U geeft ook geen bevredigende verklaringen voor dit gebrek aan kennis over de bevoegde minister. U houdt namelijk vol dat, toen u begon op het ministerie, Abdi Aden Hosow minister was en dat Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey in 2016 stopte als minister. Deze tegenstrijdigheid met de informatie waarover het CGVS beschikt doet dan ook ernstig afbreuk aan uw bewering in de periode van september 2018 tot maart 2019 op het ministerie van Openbare Werken te hebben gewerkt. Op 21 november 2019 ontving het CGVS via uw advocaat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin stelt u dat uw werk startte in september 2018 en dat u in de war was omtrent de datum van het ministerschap van Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey. U wenst te verduidelijken dat deze minister was van 2018 tot begin 2019. Hierbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat dit louter een post factum bewering is. Er werd u, zoals hierboven uiteengezet wordt, herhaaldelijk de kans geboden om een correcte weergave te geven van de verschillende ministers in de periode dat u op het ministerie werkte. Toen u geconfronteerd werd met de ambtsperiode van Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey, hield u bovendien vol dat deze voor uw komst op het ministerie gestopt was als minister en dat u maar onder één minister had gewerkt. Uw opmerkingen op het persoonlijk onderhoud kunnen dan ook geenszins uw gebrek aan kennis over de verschillende ministers tijdens het persoonlijk onderhoud verklaren.

U blijft verder ook uitermate vaag over uw taken op het ministerie. U stelt aanvankelijk dat u rapporten gereed maakte, die door uw leidinggevende ondertekend moesten worden. Hierop wordt gevraagd naar voorbeelden van dergelijke rapporten, maar antwoordt u dat u de voorbereidingen niet deed. Dat werd door andere afdelingen gedaan. U ging enkel de rapporten halen, bracht die naar uw werkplek, maakte een kopie en bracht deze vervolgens terug naar de andere afdeling. Er wordt u vervolgens nogmaals gevraagd waarover die rapporten dan gingen. Hierop geeft u aan dat het financiële overzichten waren, bijvoorbeeld wat vorige week aangekocht is, wat binnengekomen is en wat buitengegaan is. Vervolgens wordt u de vraag gesteld welke producten of spullen dan werden aangekocht. Hierop reageert u dat dat uw taak niet was, maar dat de bevoegde afdelingen een rapport opstelden en u het bracht. U wordt er vervolgens op gewezen dat u deze documenten wel moest kopiëren en gevraagd wat er dan in die documenten stond. U herhaalt hierop dat het door de dienst finance werd opgesteld en dat u het enkel naar uw overste bracht en een kopie maakte. Er wordt u vervolgens gevraagd of u dan geen idee heeft wat er in die documenten stond en u herhaalt dat het een financieel rapport is met wat er gedaan is en

wat er gaat gedaan worden. Hierop wordt een vierde maal gevraagd naar de inhoud van deze documenten en wordt er gevraagd naar specifieke zaken, dingen die de protection officer niet kan weten. U antwoordt de vraag niet te begrijpen en vraagt deze te herhalen. Hierop wordt u duidelijk gemaakt dat het vrij logisch is dat de financiële dienst financiële rapporten maakt over wat er gedaan is en gedaan zal worden, maar dat dat nogal vaag is. U wordt hierop nogmaals gevraagd specifiek dingen aan te geven die u in die rapporten hebt gelezen en die de protection officer niet kan weten. Hierop geeft u concreet aan dat bijvoorbeeld de kosten van het eten, de schoonmaakspullen en de benzine die werden aangekocht in deze documenten stonden (CGVS, 8-9). Het is echter weinig aannemelijk dat u, nadat u vijf maal gevraagd wordt wat er in deze documenten stond, pas een concreet antwoord geeft over de inhoud van de financiële overzichten. U gaf namelijk in uw eerdere antwoorden de indruk hierover niets te weten, aangezien ze niet door u werden opgemaakt. Pas nadat u erop gewezen werd dat u deze moest kopiëren en dus wel een idee moest hebben van de concrete inhoud, en nadat de vraag nog enkele keren werd herformuleerd, kan u een concreet antwoord geven. Aangezien het kopiëren van deze rapporten een van uw voornaamste bezigheden was (CGVS, p. 7-8), kan echter verwacht worden dat u spontaner voorbeelden kan geven van de concrete inhoud van deze documenten.

Tot slot legt u foutieve verklaringen af over de aanslag die werd gepleegd op het ministerie van Openbare Werken. Wanneer u gevraagd wordt naar aanslagen in uw omgeving geeft u weliswaar correct aan dat er in maart 2019 op het ministerie een aanslag plaatsvond, maar u situeert deze niet correct binnen de maand. Wanneer gevraagd wordt naar een schatting van de dag van de maand, herhaalt u dat het in maart 2019 was, u zou ziek thuis geweest zijn. U wordt er vervolgens op gewezen dat uw problemen ook in maart 2019 begonnen en u wordt aangemoedigd de aanslag te situeren ten opzichte van deze gebeurtenissen. Er wordt u gevraagd of het eerder vijf dagen, tien dagen of twintig dagen ervoor plaatsvond. Hierop antwoordt u dat het meer dan tien dagen voor uw problemen plaatsvond (CGVS, p. 18). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de aanslag pas op 23 maart 2019 plaatsvond, slechts twee dagen voor de beweerde start van uw problemen. Het komt niet aannemelijk over dat u zich, indien u werkelijk op dit ministerie werkte, op geen tien dagen na herinnert wanneer deze recente aanslag op uw werkomgeving gebeurde. Dit geldt des te meer nu deze aanslag vlak voor de start van uw beweerde problemen gepleegd werd.

Aangezien uw profiel als medewerker van het ministerie van Openbare Werken ten gevolge van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk wordt bevonden, kunnen de problemen met Al-Shabaab die u in uw relaas aanhaalt ook niet voor waar worden aangenomen. U verklaart namelijk dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen uw werk bij het ministerie en de doodsb bedreiging door Al-Shabaab en de daarop volgende moord op uw zus en vader (CGVS, p. 14).

Uw verklaringen die rechtstreeks op de beweerde vervolgingsfeiten betrekking hebben roepen echter ook op zich ernstige vragen op.

Zo stelde u in uw persoonlijk onderhoud dat op 29 maart 2019, twee mannen uw broers naar binnen volgden toen zij het huis binnenstapten als ze terugkwamen van de moskee. Uw moeder zag die mannen, vroeg waar ze naartoe gingen en riep stop, maar werd weggeduwd. Uw zus zag dit gebeuren, liep weg, en werd neergeschoten (CGVS, p. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u echter dat Al-Shabaab 's nachts aanklopte en dat uw tweelingzus de deur opende, waarop ze werd neergeschoten (Vragenlijst CGVS, punt 5). Moesten deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden mag worden verwacht dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen.

U legt bovendien ook een tegenstrijdige verklaring af over de reden van uw verhuis naar het hotel. Tijdens uw onderhoud bij DVZ d.d. 19 september 2019 verklaart u namelijk dat u had gehoord dat Al-Shabaab wist dat u bij uw tante verbleef en ze naar daar wilden komen en dat u daarom naar het hotel verhuisde (vragenlijst CGVS, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u naar het hotel werd gebracht nadat uw vader door Al-Shabaab werd opgebeld (CGVS, p. 15). U wordt vervolgens gevraagd of Al-Shabaab op de hoogte was dat u bij uw tante verbleef. Hierop antwoordt u negatief en stelt u dat ze enkel uw vader bedreigd hebben en zeiden dat ze u zouden vinden, ongeacht waar u naartoe zou gaan (CGVS, p. 16). U wordt er vervolgens mee geconfronteerd dat u tijdens het onderhoud op DVZ verklaarde dat Al-Shabaab wist dat u bij uw tante verbleef en dat u nu het tegenovergestelde beweert. Hierop reageert u dat u niet hebt gezegd dat ze het wisten, maar dat u bij het vorige interview hebt gezegd dat ze achterdochtig waren omdat het uw tante was en dat ze dus waarschijnlijk wisten dat u daar naartoe zou gaan (CGVS, p. 17). Hoewel u dit in uw verklaring op DVZ wel degelijk hebt gezegd, houdt u dus vol dat u dat niet deed en stelt u dat u een andere verklaring heeft afgelegd. Toen u hiertoe de kans kreeg, gaf u nochtans aan geen opmerkingen te hebben bij het

gehoor op DVZ (CGVS, p. 2). Uw uitleg biedt dan ook geen verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen over de reden van uw verhuis naar het hotel. Deze tegenstrijdigheid doet dan ook afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Betreffende het door u neergelegde arbeidscontract en het werk-ID van het Somalisch ministerie van Openbare Werken en de overlijdensakte van uw vader dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Corruptie is wijdverspreid in Somalië en zodus kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde arbeidscontract, werk-ID en overlijdensakte op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw werk bij het Somalisch ministerie van Openbare Werken en het daaruit volgende asielrelaas op te heffen. De overige documenten, waarmee u uw besnijdenis, uw identiteit, uw studies en uw werk bij Chemonics in 2016 wenst aan te tonen, staan niet in verband met de door u aangehaalde vrees en worden dus niet verder in rekening gebracht.

Gezien u uw beroepsprofiel en de problemen die u met Al-Shabaab zou hebben gekend niet aannemelijk heeft gemaakt, kunnen deze elementen geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld

en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De

inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende stelt het eerstens geen geloof te hechten aan de werkzaamheden van verzoekende partij voor de Somalische ministerie van Openbare werken. Zij baseert zich hiervoor eigenlijk maar op 1 argument: namelijk dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van de periode wanneer de heer Abdi Aden Alasow als minister tewerkgesteld werd en wanneer diens voorganger, de heer Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey zijn werkzaamheden stopzette:

[citaat bestreden beslissing]

Volgens verwerende partij werkte de heer Abdi Aden Alasow vanaf december 2018 als minister van openbare werken. Verzoekende partij begon er te werken in september 2018. Zij verklaarde dat - bij haar weten - de heer Abdi Aden Alasow altijd al als minister werkte tijdens de periode waarin zij er werkte.

Volgens de informatie van verwerende partij zou dat niet kloppen en zou er aldus nog 2 maanden een andere minister werkzaam geweest zijn alvorens de heer Abdi Aden Alasow werd aangesteld.

Verzoekende partij wenst op te merken dat zij niet rechtstreeks voor de minister werkte, maar wel voor zijn kabinet. Met andere woorden, zij kwam niet dagelijks in contact met hem. Voor zover zij wist, was de heer Abdi Aden Alasow minister van openbare werken. En inderdaad, sinds december 2018 was dat ook het geval. Het is ook niet zo dat verzoekende partij zijn voorganger, de heer Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey niet zou kennen. Integendeel, tijdens het gehoor heeft zij spontaan aangegeven dat dat de eerdere minister was, maar dat hij reeds gestopt was als minister toen zij er aan de slag ging.

Zoals reeds gesteld, verzoekende partij werkte niet rechtstreeks met de minister en hoeft het niet te verbazen dat zij niet weet dat tijdens een korte periode waarin zij er reeds werkzaam was de heer Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey nog minister was.

Verwerende partij baseert zich op detail en verliest de essentie en de uitgebreide kennis van verzoekende partij uit het oog, om haar relaas in twijfel te trekken. Dit is niet ernstig.

p. 9 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 9]

Zo kon zij in detail aangeven waar de ministerie gelegen was en welke zaken het gerealiseerd had in de tijd waarin zij er werkzaam was. Hierover zwijgt verwerende partij in alle talen...p. 10 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 10]

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij erg onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij.

II.1.2. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekende partij "vage verklaringen" zou hebben afgelegd over haar takenpakket bij de ministerie - quod certe non:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat er vaag is aan haar verklaringen.

Zij verklaarde het volgende op het gehoor:

p. 7 -8 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 7-8]

(...)

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 7-8]

(...)

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 7-8]

Zoals hierboven aangehaald, kon verzoekende partij weldegelijk erg uitgebreide informatie geven over haar job inhoud. De kritiek van verwerende partij gaat dan ook niet op.

Ten overvloedige legt verzoekende partij nog een attest neer die zij verkreeg van de ministerie van openbare werken, waarin bevestigd wordt dat zij er inderdaad werkzaam was tot maart 2019. (stuk 3)

II.1.3. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kon aldus correct aangeven dat er een aanslag plaatsvond in maart 2019. Verwerende partij valt echter over het feit dat verzoekende partij de juiste datum niet kent?! Verwerende partij zoekt ook hier spijkers op laag water om het relaas van verzoekende partij onderuit te kalen. Zij heeft na deze aanslag - wat bijzonder traumatisch was - erg veel meegemaakt. Zij heeft haar land moeten ontvluchten, alles en iedereen achterlaten en over verschillende landen heeft vluchten om internationale bescherming te vragen. Het minste dat verwerende partij kan doen is een beetje empathie en redelijkheid aan de dag leggen...

II.1.4. Tenslotte werpt verwerende partij vermeende tegenstellingen op tussen het gehoor van verzoekende partij op het CGVS en het "gehoor" op de DVZ:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Op de DVZ werd verzoekende partij aangemaand alles kort en bondig te vertellen, werd zij niet ondervraagd en werd zij telkens onderbroken wanneer zij wilde uitbreiden. Zij kreeg de opmerking dat zij op het CGVS over voldoende tijd en mogelijkheden zou beschikken om haar hele relaas te doen. Het is dan ook niet ernstig haar thans vermeende tegenstrijdigheden te verwijten. Pas op het CGVS kreeg verzoekende partij de kans om alles uiteen te zetten en eventuele misverstanden uit te klaren.

Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

II.1.5. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief

dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij aldus zich zou kunnen vestigen in Mogadishu – quod certe non.

Zelfs mocht de verwerende partij menen dat de verzoekende partij aldaar een vestigingsalternatief heeft, quod non, dan nog kan moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zeer recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekende partij om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen. Verwerende partij kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekende partij geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag.

Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel (quod in casu, zie eerste middel), in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.

Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu~a9534eed/>)

Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)

Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-door-dubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu~a162cbff/>)

Op 9 november 2018 was vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagen-met-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden~a3c7de97/>)

De verwerende partij vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om de verzoekende partij het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij, zonder verzoekende partij te hebben gehoord, te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

II.2.2. Ook het CEDOCA rapport bevestigt de onveiligheidssituatie in Mogadishu p. 37:

[citaat uit COI Focus]

Op p. 38 blijkt duidelijk dat het geweld toeneemt en niet afneemt:

[citaat uit COI Focus]

Zie ook p 41:

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds veel burgersslachtoffers maakt en dat burgers snel geïdende kunnen worden (p. 48):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid, weliswaar afhankelijk van de wijk waar men woont (p. 67) :

[citaat uit COI Focus]

De hierboven reeds geciteerde aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld.

Hoe de verwerende partij kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.4 Maar er is meer, de verwerende partij publiceerde onlangs op haar site het volgende COI Focus rapport « COI Focus : « Somalie - Veiligheidssituatie in Mogadishu » dd 22 oktober 2019.

Hierin wordt nogmaals de gevaarlijke en complexe situatie in Mogadishu beschreven - verwerende partij ontkent dit tevens niet.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zelfs na dit rapport kan blijven volharden dat verzoekende partij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het COI Focus rapport dd 22 oktober 2019 stelt dat Al Shabab nog steeds aanslagen pleegt, zelfs in regio's die onder controle staan van de overheid, p. 10 :

[citaat uit COI Focus]

De situatie is er in 2019 erger en erger aan het worden : p. 13 :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het onmogelijk om een exact getal te plakken op het aantal aanslagen en doden door Al Shabab:

[citaat uit COI Focus]

Toch zijn de cijfers werkelijk hallucinant, p. 28-29 :

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

p. 30-32:

[citaat uit COI Focus]

p. 35-36

[citaat uit COI Focus]

Men kan aldus niet blijven volharden dat de overheid de controle zou hebben over Mogadishu, het geweld is ver verspreid en iedereen is er in gevaar : (p. 37-38) :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het niet enkel AL Shabab die er aanslagen pleegt (p. 27):

[citaat uit COI Focus]

Al Shabaab organiseert zich ook beter en beter en de aanslagen worden steeds complexer; (p. 17-18):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport bevestigt dat er niet kan gesproken worden van een veilige situatie en dat de inwoners vaak moeten instaan voor hun eigen veiligheid : cf. p. 50:

[citaat uit COI Focus]

Zelfs de clans zijn niet in staat om hun leden te beschermen (p. 50-51):

[citaat uit COI Focus]

(...)(p. 23-24):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport besluit dat de situatie in Mogadishu erg instabiel is en dat Al Shabab nog steeds een groot gevaar vormt voor de veiligheid, waardoor er nog steeds honderden doden vallen door terreur p. 60 :

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij nog durft te stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot toekenning van subsidiaire bescherming.

II.2.4. Ook de Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM

facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro-Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en aldus het non-refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings

have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance..

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.6. *Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster een bevestigingsbrief van A.M.I, directeur-generaal van het Somalische "Ministry of Public Works, Reconstruction and Housing" van 4 februari 2020 (stuk 3) toe.

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 juli 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat verzoekster haar profiel als werknemer bij het ministerie van Openbare werken niet aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift op dit punt beperkt blijft tot de loutere herhaling van verzoeksters verklaringen en het op algemene wijze bekritisieren en in twijfel trekken van de commissaris-generaal, waarmee verzoekster echter geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing op dit punt.

De bestreden beslissing motiveerde in dit verband op pertinente en correcte wijze vooreerst dat:

"In de eerste plaats legt u foutieve verklaringen af over wie er tijdens uw werk bij het ministerie, van september 2018 tot maart 2019, de bevoegde minister was. Wanneer u gevraagd wordt wie de minister was, antwoordt u dat het Abdi Aden Hosow was. U wordt vervolgens gevraagd of deze persoon de hele periode dat u er werkte minister was en u antwoordt hier bevestigend op (CGVS, p. 9-10). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt echter dat tot en met 16 december 2018 Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey minister was. Een dag nadien werd Abdi Aden Hosow als zijn opvolger aangeduid. Gedurende meer dan de helft van de periode dat u op het ministerie werkte, was er dus een andere bevoegde minister dan degene die u aangeeft. U wordt vervolgens gevraagd of de naam Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey u iets zegt. U reageert hier bevestigend op en wanneer u gevraagd wordt wie het dan is, antwoordt u dat het de voormalige minister, de minister voor deze is. Vervolgens wordt u gevraagd wanneer hij minister was en antwoordt u: "In eerste instantie had het ministerie een minister, die is doodgegaan, dan was er iemand en hij was de derde minister". Opnieuw wordt u de vraag gesteld wanneer Abdifatah Gesey minister was en u stelt dat u denkt dat dit in de periode 2015-2016 was. U wordt vervolgens geconfronteerd met de informatie dat hij tot december 2018 minister was en dat u dus van september tot in december 2018 onder hem als minister hebt gewerkt. Vervolgens wordt u de kans geboden uit te leggen waarom u dit niet weet. Hierop antwoordt u dat 2016 in die tijd was dat de andere minister kwam en dat hij niet meer functioneerde als minister en dat u ook kwam. Nogmaals bevestiging gevraagd dat u nooit onder hem hebt gewerkt reageert u door te zeggen dat u was gestart in september (CGVS, p. 17-18).

U wordt even later gewezen op uw plicht de waarheid te vertellen. Indien u namelijk over uw werk op het ministerie niet de waarheid vertelt, kunnen uw problemen die daaruit voortvloeien, niet aannemelijk worden bevonden. Er wordt u vervolgens nogmaals de kans geboden uit te leggen waarom u niet weet dat u onder die persoon werkte van september tot in december. Hierop stelt u het volgende: "Kan goed zijn dat de tijd van de overgang, dat de ene minister. Ik begon te werken in september 2016." Hierop wordt u attent gemaakt op het feit dat u altijd hebt beweerd in september 2018 op het ministerie te zijn begonnen. Vervolgens antwoordt u dat 2016 de tijd is dat Abdifatah gestopt is als minister en dat u bent begonnen in september 2018. Vervolgens wordt u gevraagd wie er dan minister was toen u startte en antwoordt u dat het Abdi Aden Hosow was (CGVS, p. 18-19). Het is niet aannemelijk dat u niet weet wie tijdens uw werk op het ministerie de bevoegde minister was. Dit is wel degelijk informatie die verwacht kan worden van een universitair geschoold medewerker van een ministerie. Bovendien bent u wel duidelijk op de hoogte van het feit dat Abdi Aden Hosow in deze periode minister was zodat mag verwacht worden dat u zou weten dat deze zijn functie opnam nadat u reeds enige tijd aan het werk was. Verder bent u vertrouwd met de naam Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey en weet u zelfs dat hij minister van Openbare Werken is geweest.

U geeft ook geen bevredigende verklaringen voor dit gebrek aan kennis over de bevoegde minister. U houdt namelijk vol dat, toen u begon op het ministerie, Abdi Aden Hosow minister was en dat Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey in 2016 stopte als minister. Deze tegenstrijdigheid met de informatie waarover het CGVS beschikt doet dan ook ernstig afbreuk aan uw bewering in de periode van september 2018 tot maart 2019 op het ministerie van Openbare Werken te hebben gewerkt. Op 21 november 2019 ontving het CGVS via uw advocaat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin stelt u dat uw werk startte in september 2018 en dat u in de war was omtrent de datum van het ministerschap van Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey. U wenst te verduidelijken dat deze minister was van 2018 tot begin 2019. Hierbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat dit louter een post factum bewering is. Er werd u, zoals hierboven uiteengezet wordt, herhaaldelijk de kans geboden om een correcte weergave te geven van de verschillende ministers in de periode dat u op het ministerie werkte. Toen u geconfronteerd werd met de ambtsperiode van Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey, hield u bovendien vol dat deze voor uw komst op het ministerie gestopt was als minister en dat u maar onder één minister had gewerkt. Uw opmerkingen op het persoonlijk onderhoud kunnen dan ook geenszins uw gebrek aan kennis over de verschillende ministers tijdens het persoonlijk onderhoud verklaren.

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekster niet werkte voor de minister maar wel voor zijn kabinet en aldus niet dagelijks met de minister in contact kwam, biedt geen afdoende verschooning voor haar foutieve verklaringen met betrekking tot de bevoegde ministers op het ministerie van Openbare werken. De bestreden beslissing motiveerde immers op pertinente en correcte wijze waarom van verzoekster weldegelijk kan worden verwacht dat zij op correcte verklaringen aflegt over de bevoegde ministers ten tijde van haar tewerkstelling: *"Het is niet aannemelijk dat u niet weet wie tijdens uw werk op het ministerie de bevoegde minister was. Dit is wel degelijk informatie die verwacht kan worden van een universitair geschoold medewerker van een ministerie. Bovendien bent u wel duidelijk op de hoogte van het feit dat Abdi Aden Hosow in deze periode minister was zodat mag verwacht worden dat u zou weten dat deze*

zijn functie opnam nadat u reeds enige tijd aan het werk was. Verder bent u vertrouwd met de naam Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey en weet u zelfs dat hij minister van Openbare Werken is geweest." Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift nog haar verklaringen dat Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey reeds gestopt was als minister van Openbare werken toen zij voor het ministerie begon te werken, doch zij gaat eraan voorbij dat haar verklaringen op dit punt niet overeenstemmen met de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1-2) waaruit blijkt dat Abdifatah Mohamed Ibrahim Gesey wel degelijk nog enige tijd de bevoegde minister was ten tijde van verzoeksters werkzaamheden op het ministerie. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoeksters foutieve verklaringen op dit punt afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters tewerkstelling bij het Somalische ministerie van Openbare werken.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat: *"U blijft verder ook uitermate vaag over uw taken op het ministerie. U stelt aanvankelijk dat u rapporten gereed maakte, die door uw leidinggevende ondertekend moesten worden. Hierop wordt gevraagd naar voorbeelden van dergelijke rapporten, maar antwoordt u dat u de voorbereidingen niet deed. Dat werd door andere afdelingen gedaan. U ging enkel de rapporten halen, bracht die naar uw werkplek, maakte een kopie en bracht deze vervolgens terug naar de andere afdeling. Er wordt u vervolgens nogmaals gevraagd waarover die rapporten dan gingen. Hierop geeft u aan dat het financiële overzichten waren, bijvoorbeeld wat vorige week aangekocht is, wat binnengekomen is en wat buitengegaan is. Vervolgens wordt u de vraag gesteld welke producten of spullen dan werden aangekocht. Hierop reageert u dat dat uw taak niet was, maar dat de bevoegde afdelingen een rapport opstelden en u het bracht. U wordt er vervolgens op gewezen dat u deze documenten wel moest kopiëren en gevraagd wat er dan in die documenten stond. U herhaalt hierop dat het door de dienst finance werd opgesteld en dat u het enkel naar uw overste bracht en een kopie maakte. Er wordt u vervolgens gevraagd of u dan geen idee heeft wat er in die documenten stond en u herhaalt dat het een financieel rapport is met wat er gedaan is en wat er gaat gedaan worden. Hierop wordt een vierde maal gevraagd naar de inhoud van deze documenten en wordt er gevraagd naar specifieke zaken, dingen die de protection officer niet kan weten. U antwoordt de vraag niet te begrijpen en vraagt deze te herhalen. Hierop wordt u duidelijk gemaakt dat het vrij logisch is dat de financiële dienst financiële rapporten maakt over wat er gedaan is en gedaan zal worden, maar dat dat nogal vaag is. U wordt hierop nogmaals gevraagd specifiek dingen aan te geven die u in die rapporten hebt gelezen en die de protection officer niet kan weten. Hierop geeft u concreet aan dat bijvoorbeeld de kosten van het eten, de schoonmaakspullen en de benzine die werden aangekocht in deze documenten stonden (CGVS, 8-9). Het is echter weinig aannemelijk dat u, nadat u vijf maal gevraagd wordt wat er in deze documenten stond, pas een concreet antwoord geeft over de inhoud van de financiële overzichten. U gaf namelijk in uw eerdere antwoorden de indruk hierover niets te weten, aangezien ze niet door u werden opgemaakt. Pas nadat u erop gewezen werd dat u deze moest kopiëren en dus wel een idee moest hebben van de concrete inhoud, en nadat de vraag nog enkele keren werd herformuleerd, kan u een concreet antwoord geven. Aangezien het kopiëren van deze rapporten een van uw voornaamste bezigheden was (CGVS, p. 7-8), kan echter verwacht worden dat u spontaner voorbeelden kan geven van de concrete inhoud van deze documenten. Verzoekster komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terecht motieven.*

Verder oordeelde de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze dat:

"Tot slot legt u foutieve verklaringen af over de aanslag die werd gepleegd op het ministerie van Openbare Werken. Wanneer u gevraagd wordt naar aanslagen in uw omgeving geeft u weliswaar correct aan dat er in maart 2019 op het ministerie een aanslag plaatsvond, maar u situeert deze niet correct binnen de maand. Wanneer gevraagd wordt naar een schatting van de dag van de maand, herhaalt u dat het in maart 2019 was, u zou ziek thuis geweest zijn. U wordt er vervolgens op gewezen dat uw problemen ook in maart 2019 begonnen en u wordt aangemoedigd de aanslag te situeren ten opzichte van deze gebeurtenissen. Er wordt u gevraagd of het eerder vijf dagen, tien dagen of twintig dagen ervoor plaatsvond. Hierop antwoordt u dat het meer dan tien dagen voor uw problemen plaatsvond (CGVS, p. 18). Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de aanslag pas op 23 maart 2019 plaatsvond, slechts twee dagen voor de beweerde start van uw problemen. Het komt niet aannemelijk over dat u zich, indien u werkelijk op dit ministerie werkte, op geen tien dagen na herinnert wanneer deze recente aanslag op uw werkomgeving gebeurde. Dit geldt des te meer nu deze aanslag vlak voor de start van uw beweerde problemen gepleegd werd."

Met het louter volharden dat zij wel wist dat er een aanslag plaatsvond in de maand maart 2019 en dat zij sindsdien veel heeft meegemaakt, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij deze aanslag niet beter in de tijd kan situeren ten aanzien van haar beweerde

problemen, gelet op de impact van beide gebeurtenissen op verzoeksters werkzaamheden bij het ministerie.

Verzoekster herhaalt verder in haar verzoekschrift nog haar verklaringen inzake haar tewerkstelling op het ministerie van Openbare werken en benadrukt dat zij uitgebreide informatie heeft gegeven. Dergelijk verweer kan echter geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoekster haar tewerkstelling bij het ministerie van Openbare werken niet aannemelijk maakt. Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat: *“Aangezien uw profiel als medewerker van het ministerie van Openbare Werken ten gevolge van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk wordt bevonden, kunnen de problemen met Al-Shabaab die u in uw relaas aanhaalt ook niet voor waar worden aangenomen. U verklaart namelijk dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen uw werk bij het ministerie en de doodsb bedreiging door Al-Shabaab en de daarop volgende moord op uw zus en vader (CGVS, p. 14).”*

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten door Al-Shabaab wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over deze feiten:

“Zo stelde u in uw persoonlijk onderhoud dat op 29 maart 2019, twee mannen uw broers naar binnen volgden toen zij het huis binnenstapten als ze terugkwamen van de moskee. Uw moeder zag die mannen, vroeg waar ze naartoe gingen en riep stop, maar werd weggeduwd. Uw zus zag dit gebeuren, liep weg, en werd neergeschoten (CGVS, p. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u echter dat Al-Shabaab 's nachts aanklopte en dat uw tweelingzus de deur opende, waarop ze werd neergeschoten (Vragenlijst CGVS, punt 5). Moesten deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden mag worden verwacht dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen.

U legt bovendien ook een tegenstrijdige verklaring af over de reden van uw verhuis naar het hotel. Tijdens uw onderhoud bij DVZ d.d. 19 september 2019 verklaart u namelijk dat u had gehoord dat Al-Shabaab wist dat u bij uw tante verbleef en ze naar daar wilden komen en dat u daarom naar het hotel verhuisde (vragenlijst CGVS, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u naar het hotel werd gebracht nadat uw vader door Al-Shabaab werd opgebeld (CGVS, p. 15). U wordt vervolgens gevraagd of Al-Shabaab op de hoogte was dat u bij uw tante verbleef. Hierop antwoordt u negatief en stelt u dat ze enkel uw vader bedreigd hebben en zeiden dat ze u zouden vinden, ongeacht waar u naartoe zou gaan (CGVS, p. 16). U wordt er vervolgens mee geconfronteerd dat u tijdens het onderhoud op DVZ verklaarde dat Al-Shabaab wist dat u bij uw tante verbleef en dat u nu het tegenovergestelde beweert. Hierop reageert u dat u niet hebt gezegd dat ze het wisten, maar dat u bij het vorige interview hebt gezegd dat ze achterdochtig waren omdat het uw tante was en dat ze dus waarschijnlijk wisten dat u daar naartoe zou gaan (CGVS, p. 17). Hoewel u dit in uw verklaring op DVZ wel degelijk hebt gezegd, houdt u dus vol dat u dat niet deed en stelt u dat u een andere verklaring heeft afgelegd. Toen u hiertoe de kans kreeg, gaf u nochtans aan geen opmerkingen te hebben bij het gehoor op DVZ (CGVS, p. 2). Uw uitleg biedt dan ook geen verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen over de reden van uw verhuis naar het hotel. Deze tegenstrijdigheid doet dan ook afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ter minimalisering van deze tegenstrijdigheden aan dat zij bij aanvang van de procedure werd aangemaand om alles kort en bondig te houden. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar vervolgingsfeiten te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoeksters asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij deze elementen correct weergeeft. Verzoeksters verweer biedt dan ook geen afdoende verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud.

Wat de door verzoekster neergelegde documenten betreft, oordeelde de bestreden beslissing vooreerst terecht dat:

“Betreffende het door u neergelegde arbeidscontract en het werk-ID van het Somalisch ministerie van Openbare Werken en de overlijdensakte van uw vader dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Corruptie is wijdverspreid in Somalië en zodus kunnen tal

van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde arbeidscontract, werk-ID en overlijdensakte op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw werk bij het Somalisch ministerie van Openbare Werken en het daaruit volgende asielrelaas op te heffen. De overige documenten, waarmee u uw besnijdenis, uw identiteit, uw studies en uw werk bij Chemonics in 2016 wenst aan te tonen, staan niet in verband met de door u aangehaalde vrees en worden dus niet verder in rekening gebracht." Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan ter weerlegging van deze vaststellingen.

Wat de door verzoekster aan haar verzoekschrift toegevoegde bevestigingsbrief van A.M.I. betreft, merkt de Raad op dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze werd opgesteld op 4 februari 2020 na de kennisgeving van de bestreden beslissing. De Raad wijst er in deze andermaal op dat uit (Landeninformatie, stuk 13, nr. 4), met name de "COI Focus, Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van Cedoca van 9 september 2016, blijkt dat corruptie in Somalië wijdverspreid is en tal van Somalische documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. De brief betreft bovendien een kopie waarvan de inhoud gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Aldus kan deze brief de geloofwaardigheid van verzoeksters profiel en relaas niet vermogen te herstellen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en geciteerd in het verzoekschrift blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente COI Focus van Cedoca van 21 april 2020.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEEM

S. VAN CAMP